

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Legenda aurea sanctorum, sive Lombardica historia

Jacobus <Genua, Erzbischof>

[Lyon], 20. Juli 1486

De sancto Brictio clxiii

[urn:nbn:de:bsz:31-289352](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-289352)

De sancto

Briccio

vel trium horarum spacio. excitauerunt eum dicentes. Jam hora preterijt. et populus valde lassus expectat iubeat dominus noster ut clericus epistolam legat. Ad quos ille. Nolite turbari. frater enim meus martinus ad deum migravit. et ego eius funeri interfui et obsequium prebui sed ultimam orationem vobis excitatis explere non valui. Tunc illi diem et horam notantes inuenerunt sanctum martinum tunc migrasse ad celum. Cappam eius. ut ait magister iohannes belectus. reges francie in preliis portare soluerunt. Unde ipsi cappae custodes cappellani dicebantur. Post mortem autem eius anno. lxxij. cum beatus perpetuus eius ecclesiam magnifice ampliasset. et in eam corpus eius transferre vellet. semel et bis et tercio ieiunijs et vigilijs insistens. sepulcrum eius nullatenus mouere potuerunt. Cumque vellent dimittere quidam senex pulcherrimus eis apparuit dicens. Usquequo tardatis Non videtis sanctum martinum paratum iuuare vos si manus apponitis? Tunc ille cum eis manus supposuit et cum summa velocitate sepulcrum leuaueit. et in loco ubi nunc colitur posuerunt. Senex autem ille post hoc nusquam comparuit. Hec translatio in mense iulij celebratur. Refert odo abbas cluniacensis. quod tunc omnes capane in omnibus ecclesijs nullo tangere pulsabantur. et omnes lampades diuinitus accendebant. Fertur quoque quod tunc duo socij erant quorum vnus erat cecus et alter pertractus. Cecus autem pertractum ferebat. et pertractus ceco viam demonstrabat. Sicque talis medicina res multa pecuniam acqreabant. Audiens vero quod ad corpus sancti martini multi sanabantur infirmi cum in translatione eius corpus extra ecclesiam processionaliter duceret. timere ceperunt ne predictum corpus iuxta domum ubi manebat duceret. et sic ipsi forsitan curarentur. Nolebant enim sanitatem sequi. ne deperiret materia questus sui. Quapropter de illa strata fugientes se ad aliam transferre per quam corpus nequaquam duci poterat. Dum ergo fugerent corpus eius ex improviso. primum obtinuerunt. Et quod deus multa bona prestat inuitis. ambo pro eorum voluntate continuo sunt curati. licet de hoc plarimum tristaretur. Ambrosius autem de sancto martino sic ait. Beatus martinus propheta erroris templa destruxit. vexilla pietatis erexit. mortuos suscitauit. ab obsessis corporibus demonia seua exclusit. ac varijs laborantes languoribus salutis remedio subleuant. Qui ita perfectus inuentus est ut christum texisset in pauperum veste quam egenus acceperat mundi dominum induisset. O felix largitas qua diuinitas operitur. O claudis gloriosa diuinitas que militem rexit et regem. O inestimabile donum quod vestire meruit diuinitatem. De

gne huic domine confessionis tue premia contulisti. Digne ei arrianorum subiucuit feritas. Digne amore martiri persecutoris tormeta non timuit. Quid erit pro oblatione integri corporis recepturum qui pro quantitate vestis erigere deus vestire meruit: et videre? Sic sperantibus contulit medicinam: ut alios supplicat nominibus. alios visu saluaret.

De sancto Briccio dxiii

Briccius sancti martini diaconus. eiusque plurimum emulus multa eidem sancto puicia inferebat. Nam cum quidam pauper martinum requireret. dixit ei briccius. Si illud delirum queris: prospice eminens. ille est enim qui quasi amens celum respicit. Cum igitur pauper a martino quod petierat accepisset. vir sanctus briccium ad se vocans dixit. An ego tibi delirum video? briccius? Quod cum ille pre verecundia se dixisse negaret. ait martinus. Nonne aures meae ad os tuum erant quibus haec eminens loquebaris? Amen dico tibi quod a domino obtinui ut michi in episcopatu succedas: sed scias multa te in episcopatu aduersa passurum. Quod briccius audies irridebat dicens. Nonne verum dixi istud delirum esse. Post mortem igitur sancti martini briccius in christum est electus. Qui deinceps orationi vacabat. Et licet adhuc superbus in corpore castus erat. Anno autem episcopatus sui. xxx. mulier quaedam religiose vestraeque eius vestimenta lauabat procepit et filium peperit. Tunc omnis populus cum lapidibus in eius ianuam congregatus est dicens. Diuinitate sancti martini luxuria tua dissimulauimus: sed iam nequaquam pollutas manus osculari valeamus.

De sancta

Elisabeth

Ilo autē viriliter hoc negante ait. Adducite ad me infantē. Quo allato. cū. xxx. c. s̄. dierū dixit ad eum brixius. Adiuro te per filiū dei vt dicas corā omnib⁹ si ego te genui. Et ille. Non tu inquit es pater meus. Pp̄lo autē v̄gēre vt q̄s esset eius pater requireret. ille ait. Non est hoc meum. feci q̄d ad me pr̄nuir. Pp̄ls autē hoc totū magicis artib⁹ attribuebat. dicens. Nequaq̄ nobis falso pastoris nomine dñaberis. Tūc ille pro sui purgatione pr̄unas ardētes vsq̄ ad tumbā sancti martini cūctis vidētib⁹ deportauit. Pr̄ocatisq̄ pr̄unis. vestis ei⁹ illa apparuit. Et ait. Sicut hoc meū vestimētū a pr̄unis mansit illesum. sic corpus meū a pr̄actu mulieris est mundū. Pp̄lo autē ad huc nō credēte. san tū brixii p̄tumelīis et iniurijs afficiūt. et a sua dignitate cūctiūt. vt verbū q̄d sanct⁹ martinus dixerat impleret. Tunc brixius flens. papā adiit. et. vij. annis ibi permanēs: quicquid in sanctum martinū deliquerat penitēdo delcuit. Pp̄ls autē iustinianū p̄fecit. et romā p̄tra brixium m. s̄. vt ep̄scopatū sibi p̄tra brixii defensaret. Quo cum tenderet: in ciuitate vercellensi vitam finiuit. et armenū loco ei⁹ pp̄lus omnis p̄fecit. Septimo igitur anno brixius cū auctoritate pape rediēs sero ab v̄be miliario hospitiiū accepit. et armenius eadem nocte sp̄m exalauit. Qd brixius per reuelationē cognoscēs. ait suis vt surgerēt. et secum ad tumulandū thuronensem ep̄m properarēt. Cum ergo brixii p̄ vnā portā ciuitatē ingrederetur. al̄le autē p̄ aliā mortu⁹ efferebat. Quo sepulto. sanct⁹ brixius sedem suam accepit. et septē postmodum annis p̄siciens et vitam laudabilē ducens. xlvj. anno ep̄scopatus sui: in pace quicuit.

De sancta Elisabeth. clxiii. A

Elisabeth interpretat deus meus cognouit vel dei mei septima. vel dei mei saturitas. Dicitur ergo primo elisabeth deus me⁹ cognouit q̄: deus eam cognouit. id est. suo bñplacito approbavit. vel cognouit. id est. notitiā sue cognitionis sibi infudit. Secō d̄: elisabeth. id est. dei mei septima. ipsa cū habuit septimā dei. v̄l q̄ septē opibus misericōdie se exercuit. vel q̄ nūc est in septima etate quiescentiū. perueit. et tandem in octauam resurgentiū. vel propter septem stat⁹ in quib⁹ fuit. Ipsa namq̄ fuit in statu virginali. scōdo in statu p̄ugali. tercio in statu viduali. quarto in statu actiuo. quinto in statu p̄templariuo. sexto in statu religioso. et nūc septimo est in statu glioso. Et isti septē stat⁹ manifeste p̄tinētur in legenda sua vt possit dici de ea q̄d d̄: in danielē de nabu

chodonosor. septē t̄pa mutabūtur sup̄ eā. Terco d̄: dei mei saturitas. deus eam modo sariavit. et repleuit p̄plēdo: et veritatis. dulce d̄: et suauitatis et vigore eternitatis. Vñ aug⁹. in li. de ciui. dei. agē s̄ de ciuitate celesti dicit. In eternitate dei v̄get. in veritate dei lucet. in bonitate dei gaudet.

Elisabeth illustris vngarie regis filia. genere nobilis. s̄. fide ac religione nobilior stirpem tam nobilē nobilitauit exemplis illustrant miraculis. et decorauit gr̄a sanctitatis. Quā auro: nature supra naturā quodāmodo extulit dum puella regalib⁹ nutrita delicijs. oīa pericula aut oīno p̄tēneret. aut eades in dei obsequiū manciparet: vt liquido clareat tenera ei⁹ infantia quanta simplicitate v̄guit. quanta dulci deuotione inceptit. Extrūc. quidem cepit bonis assuescere studijs. ludos spernere vanitatis. successus p̄sp̄eros fugere mundi. p̄ficere semp̄ in reuerētia dei. Cum cū ad huc esset quinquennis. in eccl̄ia orādī gr̄a tam sedula permanebat: vt eam eius sodales vel ancille auellere vix valerēt. Quā cum analle vel coeranee ei⁹ obseruarēt. aliquā de illis causa ludi versus capellam insequi videbatur vt ex hoc intrādī eccl̄iam opportunitatē captaret. Quā ingrediēs genua flectebat. aut pauimēto totalit̄ incumbebat. Et licet l̄raz peritiā non h̄eret. tñ corā se in eccl̄ijs sepe psalteriū expandebat. vt quodāmodo se legere fingeret. me velut occupatam quis impediret. Se quoq̄ cum puellis ad terras prostratā ludi specie mensurabar vt sub tali occa